


# VISIOENEN VAN WILLIAM BRANHAM

 Deze band wordt gemaakt voor het Koninkrijk van God, zoals ik hem aan broeder Lee Vayle doorgeef voor een manuscript. Broeder Vayle heeft mij hier in de aanwezigheid van broeder Mercier gevraagd om—om enkele van de vroegere visioenen te geven. Natuurlijk, visioenen, waar . . . ik . . . de eer- . . . Een van de eerste dingen die ik me kan herinneren zijn visioenen die kwamen. Visioenen kwamen altijd. Maar van na mijn bekering is waarin ik denk dat u geïnteresseerd bent, broeder Vayle.

<sup>2</sup> Wel, ik herinner me nadat ik verordineerd werd in de kerk, de Baptistenkerk, door dr. Roy Davis hier in Watt Street in Jeffersonville waar de kerk destijds was. Ik herinner me één opmerkelijk visioen, niet meer dan een paar weken na mijn . . . ongeveer een . . . ik zou zeggen een paar dagen na mijn ordinatie. Ik was . . . zag een visioen van een oude man die in het ziekenhuis lag, verbrijzeld. Hij was een kleurling. En hij werd terstond genezen, zodat het voor veel verwarring zorgde. En hij stond op uit het bed en liep weg.

<sup>3</sup> En twee dagen, ongeveer twee dagen daarna was ik bezig met het afsluiten van voorzieningen, van niet-betaalde voorzieningen in New Albany, water en gas en—en elektriciteitsrekeningen. En het . . . Ik was zo vervuld van vreugde! Telkens als ik een oud huis vond, ging ik gewoon naar binnen om te bidden, weet u, waar niemand woonde.

<sup>4</sup> En ik herinner me dat ik meneer Johnny Potts vertelde, die vandaag nog leeft. Hij is denk ik al dicht bij de zeventig of tachtig jaar. Hij was een oude meteraflezer. En ze hadden hem toen van het opnemen van meters weggehaald en hadden hem aan de balie gezet om klachten en dergelijke te behandelen, als je de deur binnenkwam, en service telefoontjes. En ik vertelde hem wat de Here mij had laten zien. En hij had af en toe een paar gemiste meters opgenomen die de gewone man had overgeslagen. En hierbij, ver—vertelde hij een man . . .

<sup>5</sup> En ik had het in de krant gezien waar ze een oude kar hadden . . . In die dagen, ze reden met twee paarden en ze haalden vuilnis en afval op straat op. Er was een oude kleurling die meneer Edward J. Merrell heette. Hij woonde op 1020 Clark Street in New Albany. En hij was aangereden door twee blanken, het was een blank meisje en een—en een jongen die in een auto reden. En hij had de macht over het stuur van de auto

verloren, en had hem in het wiel van de wagen geplet. En het brak gewoon bijna alle beenderen in zijn lichaam, en ze, vooral langs zijn borstkas. Sloeg zijn rug uit zijn stand. En hij werd in het ziekenhuis opgenomen, in kritieke toestand.

<sup>6</sup> En meneer Potts, die door het—het ziekenhuis daar in New Albany liep, had hem verteld over hoe de Here met mij handelde. En hij liet me komen om voor hem te bidden. En onmiddellijk dacht ik: “Dat is de man die ik in dit visioen heb gezien.”

<sup>7</sup> Dus ik—ik was een beetje bang om te gaan, want dat was een van mijn eersten, ziet u, om zo te gaan. Maar hoe dan ook dus, ik ging mijn maat halen, die net bekeerd was, een kleine Franse jonge man die George DeArk heette. En ik had hem net tot Christus geleid. En wij gingen erheen. En ik zei: “Nu, broeder George, ik—ik—ik wil dat u het onthoudt. Deze dingen die mij overkomen, ik kan ze niet begrijpen. Maar onthoud het, deze man zal genezen worden. En wanneer hij genezen wordt, zal er . . . Ik kan niet voor hem bidden totdat de twee blanken aan de andere kant van het bed komen staan, omdat ik het moet doen zoals het mij getoond werd.”

<sup>8</sup> En ik ging het—het ziekenhuis binnen en vroeg naar meneer Merrell. En ik ging erheen, en zijn vrouw vertelde me dat hij er zeer ernstig aan toe was. En hij kon niet bewegen omdat de röntgenfoto's aantoonde dat sommige van deze beenderen vlak naast de longen lagen. En als hij zich bewoog, dan zou het zijn longen kunnen doorboren en hem laten doodbloeden. En hij was er zeer slecht aan toe. En hij bloedde een beetje uit zijn keel enzovoort, want hij bloedde rond de mond. Hij had daar ongeveer twee dagen gelegen. En de man was op dat moment ongeveer vijftig jaar, denk ik, zestig of vijftig. Een man op leeftijd; zijn snor, lang, was wit geworden. En zijn haar was grijs.

<sup>9</sup> En ik ging naar binnen en vertelde het deze man dus het visioen dat ik van de Here had gezien. En de jongeren kwamen binnen, die hem aangereken hadden. En ik knielde neer om voor hem te bidden. En plotseling slaakte deze man een gil en zei: “Ik ben genezen,” en sprong op. En zijn vrouw probeerde hem in bed te houden. En een van de stagiaires kwam en probeerde hem in bed te houden. En hij sprong uit het bed, zorgde voor heel wat opschudding. En toen ik er ging, naar de . . . Ik zei tegen broeder George . . .

<sup>10</sup> En toen kwam een van de zusters binnen, het was een katholiek ziekenhuis, en zei dat ik daar weg moest, dus, die man zo opgewonden te maken. Want hij had een koorts van ongeveer 40°C. En het vreemde ervan, toen ze hem weer in bed stopten; de—de priester, de plaats, en enigen van de dokters hadden hem, lieten hem terug naar bed gaan, omdat hij zijn kleren aantrok. En toen ze zijn temperatuur opnamen, had hij geen verhoging.

11 Nu, er zijn heel wat mensen die vandaag leven die het visioen hebben gezien, het zagen gebeuren, of ervan weten.

12 En ik ging naar buiten en stond op de stoep en zei tegen broeder George: “Nu, let op. Hij zal een bruine jas en een bolhoed dragen. Over een paar minuten zal hij deze trap aflopen.” En dat deed hij ook. Hij kwam naar buiten en liep naar beneden.

13 En ongeveer een—een nacht daarna verscheen de Here weer aan mij, op een ochtend tegen het aanbreken van de dag, en toonde mij een vrouw die vreselijk kreupel was, die gezond zou worden. Dus ik zei: “Wel, ik—ik zal waarschijnlijk wel te weten komen waar ze is.”

14 En dus, ik ging naar beneden en sloot wat water af op, ik geloof dat het dicht bij Eighth Street was, in New Albany. En ik had . . . Het was een dubbele woning, en ik was bang dat ik beide kanten had afgesloten. Aan de ene kant waren de mensen verhuisd; en aan de andere kant waren de mensen er nog. Dus ik ging naar de kant waar de—de mensen waren, die bewoond was. En ik klopte op de deur. En ze waren euh—euh echt arme mensen. En een heel aantrekkelijk jong meisje kwam naar de deur, nogal armoedig gekleed. En ze—ze zei: “Wat wilde u?”

Ik zei: “Zou u het water willen proberen om te zien of hij afgesloten is?”

15 En ze zei: “Ja meneer.” En ze ging. Ze zei: “Nee. Het water is nog steeds aan.”

Ik zei: “Dank u.”

16 En haar moeder die op bed lag, haar naam was mevrouw Mary Der Ohanian. En ze was Armeens. Haar zoon speelde fullback, geloof ik, in de New Albany honk-, footballploeg. En zij, haar dochter zat op de middelbare school. Ze heette Dorothy. En ze zei . . . Dorothy zei tegen mij: “Bent u niet die man van God die laatst die genezing hier in het ziekenhuis had? Mijn moeder wil met u spreken.” En ik ging naar binnen.

17 En ze vertelde me dat ze er kreupel lag; en dat ze al zeventien jaar kreupel in het bed lag, sinds dit meisje werd geboren. En, het meisje was dus zeventien jaar oud. En dus vertelde ik haar dat . . . Ze zei: “Bent u die man van God die die man genas?”

18 Ik zei: “Nee mevrouw. Ik ben geen genezer. Ik heb maar—bad maar voor de—de zieke man, en het werd door iets getoond dat het mij vertelde.” Ik wist niet hoe ik het moest noemen; een visioen, of wat ook. Ik wist nog niet wat het was. Ik was nog maar een jonge man, en vrijgezel enzovoort. En dus, er was een . . . Deze—deze dame vroeg me om te bidden voor haar. En ik zei haar: “Laat me eerst bidden, en dan als de Here het mij toonde om terug te komen.”

19 En toen ik vervolgens naar buiten ging om te bidden . . . ik haalde broeder George. En ik zei: “Dat is die vrouw waarover

ik—ik je vertelde dat ik voor haar gebeden had. Ik weet dat het dezelfde vrouw is. Kom met me mee.”

<sup>20</sup> En wij gingen erheen om—om te bidden. En dus dit jonge zeventienjarige meisje; en ik natuurlijk nog maar een jonge knaap. En ze had een broer, ongeveer zes, acht jaar oud, zoiets. En er stond een kerstboom, het was net na de Kerst, die in het huis stond. En ze gingen achter deze kerstboom staan om mij uit te lachen. “Om hun moeder gezond te maken.” Ik vertelde haar dat de Here haar zou genezen. En ik . . . Broeder George en ik knielden om te bidden.

<sup>21</sup> En toen ik begon te bidden, wel, die Engel die ik zie die, die u op de foto ziet, ik zag Hem boven het bed hangen. Wel, ik stak mijn hand uit en pakte haar hand vast. Ik zei: “Mevrouw Ohanian.” Nu, zij woont op dit moment in New Albany, zij en haar man, familie. En ik zei: “Mevrouw Ohanian. De Here Jezus heeft mij gezonden en vertelde me voordat ik kwam dat ik voor u moest bidden en dat u ‘gezond zou worden.’ Sta op en word gezond in de Naam van Jezus.” Haar benen waren onder haar opgetrokken. Zij, met haar Armeense Bijbel over haar hart, begon zich naar de rand van het bed te begeven. En terwijl ze dat deed, had ze . . .

<sup>22</sup> Toen sprak Satan tot mij, zei: “Als u haar die vloer laat raken, zal ze haar nek breken, van dat hoge bed af.” Ik was even een ogenblik bang.

<sup>23</sup> En ik had altijd geweten dat wat die visioenen, ik wist toen niet wat het was, mij vertelden, altijd juist was. Daarom ging ik toch door, liet haar van het bed komen. En God is mijn getuige, zodra ze uit dat bed begon te springen, werden beide benen recht. Haar dochter schreeuwde, trok aan haar haar en rende de straat op zo hard aan het schreeuwen als zij kon. De burens kwamen er van overal bij. En daar, voor het eerst in zeventien jaar, liep ze in die kamer rond en prees God. Ik vertrok onmiddellijk om er van weg te komen.

<sup>24</sup> Later maakte ik kennis met dit jonge meisje en ging uit met haar. Dit hoeft natuurlijk niet officieel vermeld te worden, maar ik ging met het jonge meisje uit.

<sup>25</sup> Niet lang daarna, een paar weken, was ik in het huis van mijn moeder op een avond. En ik had die dag gebeden, en het leek alsof ik gewoon niet door kon breken tot een—tot een—een overwinning in mijn gebed. En ik dacht: ik blijf gewoon de hele . . . weet u, om naar bed te gaan. Ik woonde toen thuis. En ik ging dus de—de kamer in om te bidden. En ik . . . het was ongeveer één uur 's nachts, geloof ik. En ik—ik bad.

<sup>26</sup> En ineens; ik keek. En mama, ze nam altijd haar kleren en stapelde ze gewoon op een stoel, weet u. We waren echt arme mensen. En ik keek, iets wits kwam naar me toe, en ik dacht dat

ik naar die stoel met kleren keek. Maar het was die Engel des Heren, die—die Wolk, weet u. En Het kwam naar waar ik was.

<sup>27</sup> En ik—en ik stond in een kamer, een klein, wat wij een “shotgun” huis noemen, een smal rechthoekig huis, met twee kamers. En het had rode lambrisering hier aan de zijkant, ziet u. Er was een klein ijzeren hemelbed aan mijn rechterkant. Er stond een vrouw met zwart haar naast de . . . De ene kamer die naar de keuken leidde. Ze stond naast die keukendeur te huilen. Er stond een vader naast mij die mij een baby had gebracht, waar iets op zijn borstje had gelegen. En één, zijn linkerbeen was gekronkeld zodat het tegen zijn lichaampje lag. En het rechterbeentje was de andere kant op gekronkeld. Beide armen waren ook tegen zijn lichaam gekronkeld. En zijn lichaampje was verwrongen en gekronkeld tot het *hier* bij zijn nek. En ik vroeg me af: “Wat betekent dit?” En ik keek aan mijn linkerhand, en daar zat een oude vrouw die haar bril afnam en die afwreef van tranen of zo op haar bril. Rechts van mij, op een rode slaapbank, die bij de stoel paste, zat een jonge blonde kerel met krullend haar die uit het raam keek.

<sup>28</sup> En ik keek, en helemaal rechts van mij, en daar stond in . . . die Engel des Heren. En Hij zei tegen mij: “Kan dit kindje leven?”

En ik zei: “Meneer, ik weet het niet.”

Hij zei: “Leg uw handen eroverheen. Het zal leven.”

<sup>29</sup> En ik—dat deed ik. En de baby sprong neer van de . . . uit de armen van de vader. En het rechterbeentje kwam los en de rechterzijde kwam los, rechterarm kwam los. Hij deed nog een stap, en de andere kant kwam recht. Het deed nog een stap, en de andere kant kwam recht, het lichaam, het middelste deel kwam recht. En hij stak zijn kleine handjes in de mijne en zei: “Broeder Branham, ik ben volkomen gezond.” De kleine baby droeg een blauwe corduroy coverall, of overall, kleine overall met een slabbetje eraan. En hij had bruin haar, en een heel klein mondje.

<sup>30</sup> En toen vertelde de Engel des Heren mij dat Hij mij ergens anders heen bracht. En ik werd ver weg meegenomen. En Hij zette mij neer aan de kant van een oud kerkhof, en toonde mij de getallen op een grafsteen, dicht bij een kerk. En Hij zei: “Dit zal uw plaats van richtingaanwijzing zijn.”

<sup>31</sup> Hij droeg me naar een andere plaats. En er was een . . . leek alsof het een klein dorpje was met ongeveer twee winkels. En één had een gele voorkant, gele planken aan de muren. En ik liep ernaartoe, of stond daar. En er kwam een oude man aan met een blauw corduroy jasje aan, of een blauw spijkerjack en blauwe overall, met een gele corduroy pet. En hij had een grote, witte snor.

Hij zei: “Hij zal u de weg wijzen.”

32 En de volgende keer dat ik bijkwam, zag ik dat ik een kamer binnenliep, achter een nogal zwaargebouwde jonge vrouw aan. En toen ik de deur binnenging, waren de figuren op het behang op de muur rood. Boven de deur hing een bord: “God zegene ons huis.” Er stond een groot oud koperen hemelbed aan mijn rechterkant. En een Chunk kachel aan de linkerkant. En aan de overkant in de hoek lag een meisje van ongeveer vijftien jaar oud. En ze had polio of zoiets gehad, waardoor haar rechterbeen opgetrokken was. En haar voet was zijwaarts gekeerd en lag onder haar opgetrokken. En ze—en ze zag eruit als een jongen. Alleen had ze haar als een meisje en ze had hartvormige lippen als een meisje.

En Hij zei tegen mij: “Kan dat meisje lopen?”

En ik zei: “Meneer, ik weet het niet.”

33 Hij zei: “Ga uw handen over haar buik leggen.” Toen dacht ik zeker dat het een jongen was, want Hij liet me mijn handen over haar buik leggen. Ik deed zoals Hij me vertelde.

34 En ik hoorde iemand “Prijs de Here” zeggen. En ik keek op. En toen ik dat deed, kwam dit meisje overeind. En toen ze overeind kwam, de pyjama die ze aan had, haar pyjamapijp schoof naar boven en het vertoonde een ronde knie zoals een meisjesknie, en niet knobbelig, weet u, zoals een jongensknie. En ik wist dat het een meisje was. En ze had haar pyjama aan. En ze kwam naar mij toelopen, haar haar kammend. Ze was blond, kamde haar haar.

35 Het meisje woont vandaag in Salem, is getrouwd en heeft drie of vier kinderen. En haar moeder en vader zijn daar ook nog steeds.

36 En dus ik—ik—ik kwam weer bij. En ik kon iemand horen zeggen: “Broeder Branham. . .” Of: “Broeder Bill! O, Broeder Bill!” En mijn moeder riep mij. En ik dacht. Ik hoorde één van de ene kant. Kwam uit dat visioen, weet u, een beetje versuft. En ik zei: “Wat wilt u, ma?” En in de kamer ernaast waar ze sliep.

En ze zei: “Er klopt iemand op je deur.”

37 En ik hoorde het: “Broeder Bill!” En ik deed de deur open. Er stapte een man binnen. Zijn naam was John Emil. Hij woont nu in Miami, Florida. En hij zei: “Broeder Bill, kent u me niet?”

Ik zei: “Nee. Ik geloof van niet.”

38 Zei: “U hebt mij en mijn gezin gedoopt. Maar,” zei, “ik ben een verkeerde weg opgegaan.” Hij zei: “Ik heb hier een tijd geleden een man gedood. Sloeg hem met mijn vuist en brak zijn nek in een gevecht.” Zei: “Ik heb één van mijn kleine jongens verloren, de oudste.” En zei: “De jongste ligt nu thuis op sterven.” En zei: “De dokter van de stad hier is net vertrokken en zei ‘dat het kind een dubbele longontsteking heeft.’ En het kan amper adem krijgen.” En zei: “Ik—ik—ik—ik had gewoon. . . U kwam op

mijn hart. En vroeg me af of u zou willen komen om met hem te bidden." En zei: "Nu, zoals u weet ben ik een neef van Graham Snelling." En Graham Snelling, dominee Graham Snelling nu, was toen nog geen prediker geworden; een fijne Christelijke jongen. Hij zei: "Hij is mijn neef. Ik ga hem halen." Die ongeveer een halve mijl bij mij vandaan woonde, in de stad. En zei: "Ik ga daar om hem te halen. En wilt u ernaartoe gaan?"

Ik zei: "Ja, meneer Emil, zodra ik mijn kleren heb aangetrokken."

En dus, hij zei: "Ik neem mijn auto en neem u er mee naartoe."

En ik zei: "Goed dan."

<sup>39</sup> Zei: "Zodra ik Graham heb opgehaald. En ik wil dat jullie allemaal voor het kindje bidden."

En ik zei: "Goed."

<sup>40</sup> Dus, ik begon me klaar te maken. En moeder zei: "Wat was er?"

Ik zei: "Er is een kleine baby die genezen zal worden."

En dus, ze zei: "Genezen?"

En ik zei: "Ja, moeder."

En dus, ik zei: "Ik zal u er meer over vertellen als ik terugkom."

<sup>41</sup> Dus, even later klopte hij aan de deur, en broeder Graham was bij hem. We gingen erheen, langs wat wij nu kennen als de scheepswerf, wat destijds de oude Howard Shipyard was. Ik zei: "Meneer Emil, u . . . Waar woont u nu?"

Hij zei: "In boven Utica."

<sup>42</sup> Ik zei: "U woont in een klein, wat wij een 'shotgun' huis noemen, twee kleine kamers."

"Ja meneer."

"Staat op een heuvel."

"Ja meneer," zei hij.

<sup>43</sup> Ik zei: "Uw—uw plint hier is van messing en groef planken gemaakt, en het is rood geschilderd."

Hij zei: "Dat is waar."

<sup>44</sup> Ik zei: "De kleine baby ligt nu in een ijzeren hemelbed. En hij heeft, in het huis tenminste, een blauwe corduroy overall."

Zei: "Hij heeft ze aan."

<sup>45</sup> En ik zei: "En het kindje is een heel klein ventje, ongeveer drie jaar oud. En hij heeft ook een heel klein mondje, kleine dunne lippen. En hij heeft lichtbruin haar."

Hij zei: "Dat is de waarheid."

46 Ik zei: “Mevrouw Emil is een vrouw met zwart haar. En in deze kamer heeft u een rode slaapbank en een rode stoel.”

Hij zei: “Bent u er wel eens geweest, broeder Branham?”

Ik zei: “Net een poosje geleden.”

“Een poosje geleden?” zei hij.

Ik zei: “Ja.”

“Wel,” zei hij, “ik heb u niet gezien.”

47 Ik zei: “Nee. Het was geestelijk.” Ik zei: “Meneer Emil, u hebt me horen vertellen, als ik u gedoopt heb, over dingen die met mij gebeuren. Dat mag. . . Ik zie dingen voordat het gebeurt.”

48 Hij zei: “Ja. Is er zoiets met u gebeurt, broeder Branham?”

49 Ik zei: “Ja. En meneer Emil, wat het ook zij dat mij dat vertelde, heeft mij nooit een leugen verteld. Uw kindje zal genezen worden wanneer ik daar aankom.”

50 En hij stopte de auto, viel over het stuur, zei: “God, wees mij genadig. Neem mij terug, o Heer.” Ziet u? “En ik beloof U voor U te leven, de rest van mijn dagen, als U het leven van mijn baby spaart.” En daar gaf hij zijn hart aan Christus. We gingen het huis in, helemaal opgewonden over hem, een ziel die teruggebracht werd tot Christus.

51 Toen we—toen we het huis binnengingen, lag daar alles precies zoals het was, alleen was de oude vrouw er niet. Enthousiast, zo opgewonden, zei ik: “Breng me de baby.” En de baby leefde nog amper. Ziet u? Dat “gekronkeld” was het leven dat uit de baby gegaan was. Het was gewoon tot *hier* gekronkeld, zijn kleine keeltje. En ik zei: “Breng mij de baby.” En ik had niet gewacht totdat het visioen vervuld werd.

52 Broeder Vayle, als dit schrijfblok *hier* behoorde te liggen, kan ik geen woord zeggen tot dat schrijfblok daar ligt. Ziet u? Het moet precies zo zijn zoals het mij getoond is.

53 Dus ik zei: “Breng mij het kindje.” En de vader bracht het kindje naar mij en ik bad ervoor en het werd erger. Dus ik dacht: “Nu wat. . .” Het raakte helemaal buiten adem en ze moesten ervoor vechten en schudden en van alles zodat het ademhaling kreeg. En ik dacht: “Nu, ergens is er iets mis.”

54 En ik dacht toevallig: “Waar is de oude vrouw?” Die er nog niet was.

55 Dus, ze namen de baby, legden hem neer. Ze stopten wat spul onder zijn neus en zo, en huilen. De moeder schreeuwde hysterisch en zo. Maar de baby was—ademde nauwelijks nog.

56 Ik dacht: “Wel, door mijn—door mijn domheid heb ik het visioen van God misbruikt, want ik heb er niet op gewacht, door zo over-enthousiast te zijn.”



57 Hieraan kunt u zien, broeder Vayle, waarom ik wacht. Het maakt me niet uit wie het mij zegt. Ik hou van u als van mijn broeder. Broeder, probeer mij nooit te vertellen dat ik iets hoor te doen, als—als ik voel dat ik de—de wil van de Here heb. Zie? Hoe goed de andere manier van doen ook lijkt, ik zal op Hem wachten. Zie? En—en dus, ik heb—ik heb hier een les geleerd, vele, vele, vele jaren geleden; en, om precies te doen wat Hij zegt, en het niet te doen voordat Hij zegt dat het klaar is om gedaan te worden.

58 De baby vocht om adem te halen. Nu, ik kon ze niet vertellen wat ik gedaan had, maar ik moest gewoon wachten. En ik dacht: “Misschien zal genade het overstemmen, en zal Hij me vergeven.” Wel, ik ging neerzitten.

59 Ze vochten voor het leven van de baby tot het dag werd. Toen de dag begon aan te breken, dachten ze dat de baby elk moment kon heengaan. Wel, ik zat daar. En ze bleven me vragen: “Broeder Branham, wat moeten we doen?” Of: “Broeder Bill,” noemden ze mij, “wat moet ik doen?”

60 Ik zei: “Ik weet het niet.” Zie? Ik zat daar met mijn hoofd neer en zei: “Here, vergeef me alstublieft.”

61 Wel, en toen werd het dag. Broeder Graham Snelling moest naar zijn werk. Dus meneer Emil moest hem brengen en ik wist dat ik het huis moest verlaten.

62 Maar broeder Graham hoorde daar te zitten, want hij heeft blond, krullig haar, zoals u weet. Hij hoorde op deze slaapbank te zitten. Dus ik zat daar waar broeder Graham behoorde te zitten, maar de oude vrouw was er niet. En er was geen oude vrouw daar. Dus zat ik daar. En dus, meneer Emil deed zijn jas aan.

63 En ik wist dat als broeder Graham wegging, het moeilijk te zeggen was wanneer hij ooit terug zou zijn. Zie? En dan wist ik dat zelfs als de vrouw zou komen, dan zou broeder Graham er niet zijn. Dus ziet u in wat voor toestand ik verkeerde.

64 En dus, meneer Emil zei: “Broeder Branham, wilt u gaan?” Of “Broeder Bill, wilt u naar huis gaan? Wilt u dat ik u naar huis breng?”

65 Ik zei: “Nee meneer. Ik wacht wel als u het niet erg vindt.” Ik had er een hekel aan daar in het huis te blijven, alleen de baby en de moeder en ik, want het waren jonge mensen. Zij, hij was ongeveer vijftientwintig jaar oud, denk ik. En ik was ongeveer even oud. En ik zei: “Nee. Ik zal gewoon—ik zal gewoon wachten, als u het niet erg vindt.”

Hij zei: “Dat is prima, broeder, broeder Bill.”

66 En dus, de moeder liep hysterisch over de vloer en probeerde . . . hilde en zo, weet u. En de baby was alleen maar erger. Zie? Het leek alsof hij elk moment; kwam een beetje op adem, zo, ging *hijg*, *hijg*, dat was alle adem die hij had. En

geen. . . Ze hadden geen penicilline en dergelijke in die dagen, ziet u. Dus leg—legden ze gewoon pleisters op hen en dergelijke. Maar de kleine baby had het al een paar dagen. En hij was heengegaan, ziet u, of aan het heengaan.

67 En dus, ik—ik zat daar. En ik dacht: “Tjonge, als Graham weggaat. . .” Graham trok zijn jas aan, en hij begon de deur uit te gaan.

68 En hij zei tegen zijn vrouw, hij zei: “Wel, we zijn zo terug.”

69 Ik dacht: “O God, dan zal ik hier de hele dag moeten blijven en misschien wel weer de hele nacht, zie, om op dat visioen te wachten. Wat kan ik doen?”

70 En ik keek uit het raam. En daar kwam om het huis heen de grootmoeder van het kindje binnen. En ik kwam er later pas achter dat het de grootmoeder was. En ze had een bril op. Ik dacht: “Dit is het, Here, als—als Graham maar niet de deur uitgaat.” Dus, ze komt altijd naar de voordeur. Maar op de een of andere manier, ze weten het tot vandaag niet eens, maar ze ging naar de achterdeur, kwam de keuken binnen. En ze liep de keuken binnen, het kleine, oude huisje. En toen ze bij de deur kwam, rende haar dochter erheen en kuste haar, want het was de moeder van de dochter, weet u, en kuste haar. En broeder Graham. . .

Vervolgens zei ze: “Is de baby beter?”

71 Ze zei: “Moeder, hij ligt op sterven.” En ze begon het uit te schreeuwen, zo, en haar moeder aan het huilen.

72 Toen dacht ik: “Als dit maar lukt, nu, als Graham niet naar buiten gaat.”

73 En ik stond op. En ik kon niets zeggen, ziet u, bleef maar wachten. En broeder Graham liep er rond. Ik was opgestaan zodat hij kon gaan zitten. En hij. . . En dat waren enkele van zijn familieleden, zie, dus hij begon ook te huilen en ging op de slaapbank zitten waar hij hoorde te zitten.

74 Ik dacht: “Nu, als die oude dame even hier komt en in deze rode stoel gaat zitten!” En ik ging terug naar de deur waar meneer Emil stond, met zijn overjas aan, klaar om naar buiten te gaan. Echt koud weer, ijzig koud. En ik dacht. . . En de oude dame ging in deze stoel zitten.

75 En Graham ging zitten en boog zijn hoofd neer. En de moeder, van de baby, legde haar hand op de deur en begon te huilen. Precies volgens het visioen! En de oude dame ging zitten. En in plaats van dat het dus tranen waren op haar bril; omdat ze uit de kou was binnengekomen, werden ze beslagen. En ze reikte in haar kleine koffertje en haalde er een kleine zakdoek uit en, of tasje, en begon die bril af te vegen. [Broeder Branham knipt met zijn vinger—Red.] Broeder, dat was het.

76 Ik zei tegen meneer Emil. Ik zei: “Meneer Emil, hebt u nog steeds vertrouwen in mij als een dienstknecht van Christus?”

Hij zei: “Dat heb ik zeker, broeder Branham.”

77 Ik zei: “Ik kan het u nu vertellen. Ik sprak een poosje geleden vóór het visioen uit, daarom gebeurde het niet. Als u nog steeds vertrouwen in mij hebt, breng mij dan uw baby.” O, tjonge! Ik zag dat het toen juist was, ziet u. “Breng mij dan uw baby.”

78 Hij zei: “Ik zal alles doen wat u me zegt te doen, broeder Bill. Ik zal niet bang zijn om hem op te pakken.” Want pakten ze hem op, dan ging het gewoon, ging de adem helemaal weg. Bracht de kleine baby naar me toe. Strekte zich uit en nam hem in zijn armen, bracht hem naar me toe en stond daar.

79 Ik legde mijn hand erop en zei: “Heer, vergeef de domheid van Uw dienstknecht. Zie? Ik sprak vóór Uw visioen uit. Maar laat het nu bekend zijn dat U de God van hemel en aarde bent.”

80 Zodra ik dat had gezegd, sloeg de kleine beide armen om zijn vader heen en begon te gillen en te huilen en zei: “Papa, ik voel me nu goed.” Zie?

81 Ik zei: “Meneer Emil, laat het kleine met rust. Het zal drie dagen duren voordat het hem verlaat, want hij deed drie stappen toen hij zich ontkronkelde.”

82 Ik ging naar huis, en ik vertelde het in mijn gemeente. Ik zei: “Ik ga terug.” Dat was op maandag. Ik zei: “Woensdagavond vóór de dienst ga ik erheen.” Het waren arme mensen en we maakten een boodschappenmand voor ze klaar om ze die te brengen. Dus ik zei: “Ik wil dat jullie allemaal gaan, en wanneer ik erheen ga. En verzamel u om het huis. En wanneer ik naar die plaats kom, waar dat huis staat, kijkt u dan of u dat kleine kind niet over de vloer ziet komen met een klein snorretje *hier* doordat hij chocolademelk of zoiets gedronken heeft. Zie? En zijn handen in de mijne legt en deze woorden zegt: ‘Broeder Bill, ik ben volkomen gezond.’ Dit kleine driejarige kindje. Kijk en zie of het niet gebeurt.”

83 Mijn vrouw nu, Meda, lang voordat we getrouwd waren, dus, zij was in de groep. En een trucklading vol ging en verzamelden zich rondom het huis, zie, om me te zien toen ik aan kwam rijden in de oude truck van het Openbaar Nutsbedrijf die ik die avond thuis had. Ik had zelf geen eigen auto. Vol teer achterin en zo, weet u, wat ik die dag mee had vervoerd om dingen te repareren. Reed naar de voorkant toe, stopte. Ging naar de veranda; klopte op de deur. En ze hadden geen vloerkleden op de kleine oude vloer. En de moeder kwam over de vloer en zei: “Wel, het is broeder Bill,” op die manier. En de mensen keken op dat moment door de ramen om te zien wat er zou gebeuren.

84 En in de hoek, aan het spelen, was deze kleine jongen, de derde dag. Ik stopte, zei geen woord. En hij kwam over de vloer

aanlopen, stak zijn kleine handjes in de mijne. Met de kl. . . Had chocolademelk gedronken, leek zoiets als een kleine snor van de chocolademelk. Stak zijn handjes in de mijne, zei: “Broeder Bill, ik ben volkomen gezond.” Hm!

<sup>85</sup> Die avond in de kerk vertelde ik het. Ik zei: “Er is ergens een kreupel meisje dat in nood is.” Ik zei: “Gemeente, ik weet niet wat deze dingen betekenen. Ik kan het u niet vertellen.”

<sup>86</sup> En—en dus, ik werkte bij het Openbare Nutsbedrijf. En ik herinner me dat ik op een dag, ongeveer een week later, het gebouw begon te verlaten en naar buiten ging. Meneer Herb Scott, woont nu hier in de stad, hij was mijn baas. En hij zei. . . Ik begon te gaan. Hij zei: “Billy?”

Ik zei: “Ja.”

Zei: “Vóór je vertrekt, heb ik hier een brief voor jou.”

Ik zei: “Oké, Herbie. Ik kom hem zo halen.”

<sup>87</sup> En—en dus ging ik om mijn andere werk te halen dat ik aan het controleren was. Dus ging ik heen om mijn ander werk af te maken. En toen ik—ik dat deed, herinnerde ik me die brief. Ik ging hem halen, opende hem. En er stond: “Beste meneer Branham,” ziet u, er stond, “mijn naam is Nail. Ik ben mevrouw Harold Nail. Wij wonen in een plaats genaamd South Boston.” En er stond: “Wij zijn Methodist van geloof. En ik las toevallig een klein boekje dat u schreef, genaamd *Jezus Christus Dezelfde, Gisteren, Vandaag en Voor Immer*, een kleine brochure. En wij hielden onlangs 's avonds een gebedssamenkomst in ons huis. En wij hebben over u gehoord, dat u succes hebt bij het bidden voor de zieken.” En zei: “Ik heb een zieke dochter, vijftien jaar oud,” zei ze, “die gekweld te bed ligt. En op een of andere wijze kan ik het gewoon niet uit mijn hoofd krijgen dat ik u zou moeten laten komen om voor dit meisje te bidden. Zou u het alstublieft willen doen? Hoogachtend, mevrouw Harold Nail. South Boston, Indiana.”

Ik zei: “Weet u, dat is het meisje. Dat is ze.”

<sup>88</sup> Ik ging naar huis, vertelde het m'n moeder, vertelde hun erover. Ik zei: “Dat—dat is het meisje.” En dan, die avond, in de samenkomst, zei ik tegen de gemeente. Ik zei: “Hier is die—die—die—die plaats.” Ik zei: “Weet iemand waar South Boston ligt?”

<sup>89</sup> En broeder George Wright, jullie allen kennen hem wel, hij zei: “Broeder Branham, het is. . . Ik denk dat het in het zuiden ligt.”

<sup>90</sup> Dus de volgende dag, twee vrienden van mij, en mijn vrouw, die dat nu is, en een man en zijn vrouw uit Texas. Genaa- . . . hun naam was Brace, Ad Brace. Hij woont nu hier, onder Milltown, een boer. Hij was een rancher in het Westen. En hij was hierheen verhuisd om dicht bij de samenkomst te zijn. En ik had voor zijn vrouw gebeden en zij werd genezen van tuberculose. En dus, hij

wilde dit zien gebeuren. Ik zei: “Ga met mij mee en kijk of het niet precies op die manier gebeurt.” Dus de dame had nog nooit een visioen gezien, mevrouw—mevrouw Brace. Dus mijn vrouw ging met me mee. En broeder Jim Wiseheart, de bejaarde oudste, u herinnert het zich nog wel, de kerk daar, de oude diaken, hij wilde het zien. Ik had toen maar een kleine oude cabrio en ik propte ze er allemaal in.

<sup>91</sup> En we gingen onderuit voorbij New Albany. En ik vond dit bord, en ik kwam erachter dat het niet South Boston was. Het was New Boston. Dus toen wist ik niet waar ik heen moest; dus ik kwam terug naar Jeffersonville en vroeg het iemand. En iemand, ging naar het postkantoor toe, ze zeiden: “South Boston ligt boven Henryville.”

<sup>92</sup> Dus ik—ik ging naar Henryville en ik vroeg het daar. En ze zeiden: “Sla *deze* weg in. Het was ongeveer vijftien mijl over deze heuvels *hier*, daar vindt u een klein plaatsje. Wees voorzichtig of u zult het missen,” zei, “want het is maar één kleine winkel. En in de winkel bevindt zich het postkantoor en alles daarin. South Boston, in deze heuvels.” Er zijn zeventuizend hectare van die korte heuvels, ziet u. En dit ligt daar achterin in de heuvels daar.

<sup>93</sup> Dus gingen we en reden we verder. En ineens voelde ik me heel vreemd, nadat we vijf of zes mijl hadden gereden, en ik voelde me heel vreemd. Ik zei: “Ik weet het niet.”

Ze zeiden: “Wat is er?”

<sup>94</sup> Ik zei: “Ik geloof dat—dat Diegene die tegen mij praat met me wil spreken, dus zal ik uit de auto moeten gaan.”

<sup>95</sup> Dus ik stapte uit de auto. En de vrouwen zaten op elkaars schoot, weet u, en zo allemaal, die kleine oude cabrio. En ik stapte uit de auto en ging achter de auto. En ik boog mijn hoofd naar beneden, zette mijn voet op de bumper, achter de auto. En ik zei: “Hemelse Vader, wat wilt U Uw dienstknecht laten weten?” En ik bad; niets gebeurde. Ik wachtte een paar minuten. En ik dacht: “Wel, Hij . . .” Meestal is het als er een groep mensen is dat ik even alleen moet zijn. En dus wachtte ik een paar minuten.

<sup>96</sup> Toevallig werd mijn aandacht getrokken om daarheen te kijken. En ik dacht toevallig: “Kijk hier eens, hier staat die oude kerk hier.” En als u ooit in . . . Het is de Bunker Hill Kerk. En ik keek daar opzij, Bunker Hill Christian Church, en daar lagen de grafstenen van het kerkhof, net voor de kerk.

<sup>97</sup> En ik ging erheen. En ik zei: “Nu, jullie allen hebben die brieven.” Ik was nog nooit eerder in mijn leven in die streek geweest. Was nog nooit in mijn leven waar ook daarboven geweest. En ik zei: “Haal die namen en nummers erbij en kom hier en kijk of dat niet dezelfde is als op deze grafsteen.” En daar was het, precies hetzelfde. Ik zei: “Dat is het. We zijn nu op de juiste weg.” Ik zei: “Dat was de Engel des Heren.” Zie, ik

ging er regelrecht voorbij en zonder het te weten. Dus, o, Hij is volmaakt.

<sup>98</sup> En dus, we reden maar steeds verder. Dadelijk ontmoette ik een man, en ik zei: “Kunt u mij vertellen waar South Boston is, meneer?”

<sup>99</sup> Hij zei: “U gaat rechtsaf en linksaf,” en u weet wel, op die manier. En we bleven gewoon doorrijden.

<sup>100</sup> Dus na een tijdje kwamen we in, ik zag dat ik in een klein plaatsje kwam. En het had, leek op een klein dorpje. En ik—ik keek. Ik zei: “Dat is het. Dat is het daar.” Ik zei: “Daar is de . . . Daar, daar is die gele winkelpui.” En ik zei: “Nu, let maar op. Er zal daar een man naar buiten komen met een blauwe overall aan, een witte corduroy . . . of gele corduroy pet met een witte snor, en me vertellen waar ik heen moet. Zo niet, ben ik een grote praatjesmaker.”

<sup>101</sup> En dus, ze zaten allemaal te wachten. En—en ik trok op tot voor het gebouw. En net toen ik aan kwam rijden, stapte de man naar buiten met het blauwe overall aan en de gele corduroy pet en een witte snor. En mevrouw Brace viel flauw in de auto toen ze het zo zag gebeuren.

Ik zei: “Meneer, u zou me kunnen vertellen waar Harold Nail is.”

Hij zei: “Ja meneer.” Zei: “Bent u uit het zuiden gekomen?”

Ik zei: “Ja meneer.”

<sup>102</sup> Hij zei: “U bent het voorbij gereden. Ongeveer een halve mijl terug slaat u af, de eerste weg links. U rijdt erheen en dan vindt u een grote rode schuur, en daar bij die rode schuur slaat u af.” Zei: “Het is het tweede huis aan uw rechterkant, als u dat kleine weggetje opdraait.”

Ik zei: “Ja meneer.”

Hij zei: “Waarom?”

Ik zei: “Hij heeft een zieke dochter. Nietwaar?”

Zei: “Ja meneer. Dat klopt.”

<sup>103</sup> Ik zei: “De Here gaat haar genezen.” En de oude man begon te huilen. Ziet u? Hij wist nergens van af. En hij was dus bij het visioen inbegrepen. Hij wist niet wat er aan de hand was.

<sup>104</sup> Ik keerde om. We kregen mevrouw Nail weer een beetje bij. En gingen erheen, liepen het erf op. Stapten uit de auto, liepen erheen. Liepen naar de plek toe, naar het . . . u weet wel, naar de plek waar het was. En een zwaar gebouwde jonge vrouw kwam aan de deur. Ik zei: “Daar is ze.” Zie?

En dus, ze zei: “Hoe maakt u het?”

En ik zei: “Hoe maakt u het?” Ik zei: “Ik—ik ben broeder Bill.”

105 “O,” zei ze: “Ik—ik—ik dacht dat u het was.” Ze zei: “Hebt u mijn brief gekregen?”

Ik zei: “Ja mevrouw, ik heb hem gekregen.”

Ze zei: “Ik ben mevrouw Harold Nail.”

106 Ik zei: “Wel, ik ben blij kennis met u te maken, mevrouw Nail. En dit is slechts een kleine groep mensen die met mij mee is gekomen om voor uw meisje te bidden.”

Zei: “Ja.”

Ik zei: “Ze staat op het punt genezen te worden.”

107 Ze zei: “Wat?” En haar lippen begonnen te trillen. Ze begon te huilen.

108 Ik zei: “Ja, mevrouw.” En ik—ik weet niet; ik stopte niet eens voor de vrouw.

109 Ik liep regelrecht door de gang en mijn gezelschap volgde me. Toen ik de deur rechts van de gang opende, een grote oude landhuis, de deur opende, daar waren de gele krant-... of het gele behang aan de muur, rode figuren; het bord: “God zegene ons huis;” het oude koperen hemelbed; de Chunk kachel aan mijn linkerkant. En er stond een heel klein bedje daar met dit jongensachtig uitziend meisje dat erin lag.

110 Nu gebeurde er iets. Ik bevond mij in de hoek van de kamer en zag mijn lichaam naar dat bed gaan. En ik legde mijn handen over haar buik heen, precies zoals de Here gezegd had. En toen ik dat deed, toen mevrouw Nail de kamer binnenkwam en dat zag, daar viel ze weer flauw op de grond. Ze is een wat zwakke persoon, en ze viel weer flauw op de grond. En broeder Nail probeerde haar bij te brengen. En de oude broeder Jim stond daar en zei: “Prijs de Heer;” hield zijn handen samen, als jullie het nog weten hoe hij zich gedroeg. En dus, ik keek er dus naar, en ik zag dat.

111 En ik legde mijn handen op haar, of over haar buik, op *deze* manier. Ik zei: “Here, ik doe dit op bevel van wat ik denk dat het God is die mij zegt het te doen.” En rond dat moment begon ze te huilen, en ze sprong op.

112 En ze hadden mevrouw Nail zojuist overeind gekregen. Ze was wakker geworden van haar flauwte.

113 En toen het meisje uit het bed sprong, daar kwam haar pyjamapijp van het rechterbeen omhoog, precies zoals het in het visioen werd getoond. En daar was die ronde knie van een meisje, in plaats van een jongen.

114 En mevrouw Nail zakte weer in elkaar. Zie? Ze viel flauw. Dat was de drie keren dat ze flauwviel.

115 En dat meisje liep eruit in die kamer. En ging haar kledkamer binnen en hilde, en trok haar kimono aan, liep terug, en kamde haar haar. Met haar... met die kreupele-...

En haar—haar ene hand was ook verlamd, aan de rechterkant. Kamde haar haar met die kreupele hand.

<sup>116</sup> Ze is getrouwd, heeft een stel kinderen. Haar naam, ik weet niet wat haar naam nu is. Maar de Nails, ieder zou het u kunnen vertellen, Harold Nail.

<sup>117</sup> En dat visioenen zijn waar. [Leeg gedeelte op band—Red.] Ik zou dat kunnen plaats en u naar mensen kunnen brengen die een grote hoeveelheid boeken zouden vormen over zulke dingen die gebeurd zijn. Nu, dat is waar, broeder Vayle.

<sup>118</sup> Ik zal falen; ik ben een mens. Ik ben een mislukkeling om mee te beginnen, en een zeer armzalige plaatsvervanger voor een dienstknecht van Christus. [Leeg gedeelte op de band—Red.]

<sup>119</sup> [Broeder Vayle zegt: “Spel Merrell?”—Red.] M-e-r-r-e, dubbel l. [“Ik dacht al dat het dat daar was. Ja.”] Is dat alles wat er is van deze nu? [“Nail was N-e-i-l?”] N-a-i-l. [“Brace, B-r-a-c-e?”] B-r-a-c-e, Ad, Ad Brace. [“Ik denk dat ik ze nu allemaal heb. Een ogenblikje. Graham Shelling?”] Graham, G-r-a-h-a-m. [“Dat is een ‘n’ daar.”] S-n-e, dubbel l, i-n-g. [“O, Snelling. Nu hebben we het.”]





*VISIOENEN VAN WILLIAM BRANHAM* DUT60-0930  
(Visions Of William Branham)

Deze Boodschap door Broeder William Marrion Branham werd oorspronkelijk in het Engels op vrijdagochtend 30 september 1960 op het Campagne Kantoor in Jeffersonville, Indiana, de Verenigde Staten, en werd van een magnetische bandopname genomen en onverkort in het Engels gedrukt. Deze Nederlandse vertaling is gedrukt en verspreid door Voice Of God Recordings.

DUTCH

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR  
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS  
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.  
[www.branham.org](http://www.branham.org)

## Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS  
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.  
[www.branham.org](http://www.branham.org)